

שר-הפנים יוסף בורג והמפכ"ל הנכנס אריה איבצן

מה הם אומרים זה על זה - הטענות של בורג

אבל הוא בילה במלון „המלך דויד“ בירושלים. אחרי שכבר תפסו את צבי גור, ביגלל הטיפשות של גור, שהפקיד כסף בבנק ברחובות, נשאל שפיר אם אפשר היה לתפוס את גור על-פי טביעות-האצבעות שלו, שנמצאו על הקופסה שבה הוטמן הכסף. שפיר השיב בביטחון רב, „בוודאי. היינו מוצאים אותו על פי טביעות-האצבעות תוך כמה שעות.“

אחרי סיום הפרשה הבטיח שפיר להקים שלוש ועדות. האחת ועדה של מחוז תל-אביב, שתחקר את כל הפעולה. השניה ועדה כלל-ארצית, שתבדוק את הכישלון ותסיק מסקנות נגד האחראים, והשלישית ועדה שתכין נוהלם לגבי מיקרים כאלה בעתיד. את הוועדה השניה, שהיתה צריכה להסיק מסקנות, שחלק מהן בוודאי לא היו נעימות לשפיר, הוא אף פעם לא הקים.

אנשי משרד-הפנים מרושעים ומעללים עלילות. אני לא בטוח שאני אוכל לעמוד מול עלילות אלה זמן רב. ביום שבו נטמנה המלכות לחוטפים, הייתי חולה ושכנתי בבית בירושלים. שם קיבלתי את הדיווחים. נכון שבשעות הערב הייתי בפגישה במלון „המלך דויד“, אבל בלילה הייתי בבית.

העניין הזה של טביעות-האצבעות הוא כפי הנראה נכון, אבל השר יודע שאת הדיווח הזה קיבלתי מאיש-המיקצוע, מייק קפלן, וכך העברתי את המידע לשר. לגבי שלוש הוועדות: אני הקמתי את כולן, וכולן הגישו מסקנות. גם הנסיון לשוות לפעולת אורון ירון אופי של כישלון, מגמתו לפגוע בי. הפעולה לא היתה כישלון.

שפיר הוא סכנה לדמוקרטיה, וסכנה לעיתונות חופשית. הוא ניסה להקליט הקלטת-סתר את פגישת-העיתונאים של ראש-אגף-המישטרה, יעקב מרקוביץ, ואחר-כך ניסה לתרץ זאת על-ידי גיבוב של שקרים. בהתחלה הוא טען שזה בשביל הביטחון הפנימי של המישטרה „מראות“. אחר-כך טען שזה כדי שהוא יוכל לקבל דו"ח על מה שמרקוביץ דיווח על כנס האינטרפול במנילה. עוד לפני מסיבת-העיתונאים העביר מרקוביץ דיווח מלא על מנילה לשפיר.

מקרה נוסף הוא המיסמך של האמנת עיתונאי-המישטרה. שפיר הלך לוועדת עורכי-העיתונאים מבלי שיקבל את רשותו של השר, אחרי שהציע מיסמך שהיה

חור שפיר למטה הארצי, ושם פגש את ארד. ארד איים עליו לגלות דברים, ואז ישבו השניים במשך שלוש שעות וניסחו הודעה לעיתונות, שסתרה את הדברים שאמר שפיר בוועדת-המישנה של הכנסת.

בורג ידע מלכתחילה על כל העניין של ההדלפה לעיתונות, שלא היתה הדלפה. האמת היתה שהיו אז למישטרה ארבעה עדי-מדינה. אפשר לבדוק זאת עם היועץ-המישפטי לממשלה, שנתן אישור לארבעה עדים אלה. ארד שאל אותי אם הוא יכול להוציא הודעה לעיתונות שיש יותר מעד אחד. אמרתי לו שהוא יכול. במקביל הוצאנו אז שישה צווי-עיקוב-ציאה מהארץ, ביניהם גם נגד גוטליב. בשיחה של ארד עם כתב „ידיעות אחרונות“ שאל הכתב את ארד אם זה נכון שיש

בערב המאדב לחוספים הייתי חולה אבל הייתי גם במלך דויד

שישה עדי-מדינה. ארד לא ידע על שישה, כמו שלא ידע על ארבעה. הוא פשוט לא ידע את המיספר. הוא אמר לעיתונאי: „אני לא יודע, זה יכול להיות.“ העיתונאי קיבל את זה כאישור. בוועדת-המישנה בכנסת אמרתי שארד ישלם עבור זה. אני לא התכוונתי לכך שאני אעניש אותו. אני עמדת בלחץ מתמיד של בורג לפטר את ארד, ובסמוך לאותה ישיבה הודיע לי בורג שהוא לא יחתום על המשך המינוי של ארד. אז כבר ידעתי שדינו של ארד ללכת. לא אמרתי לו את זה, כדי שלא לפגוע בעבודה שלו. כשאמרתי שארד ישלם עבור העניין התכוונתי שגורלו כבר נחרץ על-ידי בורג, ולא לזה שאני אעניש אותו. כשחזרתי למטה-הארצי הבנתי שארד נפגע, כיוון שגם הוא הבין את זה כך שאני אעניש אותו, ואז הוצאנו את ההודעה לעיתונות. שפיר שיקר לאורך כל פרשת חילד אורון ירון. ביום שהוצב המארב לחוטפים הוא טען שהוא חולה,

(להלן מופיעות הטענות של בורג ואנשיו באותיות השחורות, והתגובות של הרצל שפיר באותיות הדקות).

הרצל שפיר ניסה להרחיק את השר מהמישטרה. הוא לא רצה לקבל מרות של משרד-הפנים ושל אגף-המישטרה. שבוע אחרי שנכנס לתפקיד הוא פנה אל הניצב שמואל איתן, מבקר-המישטרה, והציע לו לעבוד בשיתוף-פעולה איתו כדי לנטרל את אגף-המישטרה. לא היו מגעים של ממש ביני לבין משרד-הפנים ואגף-המישטרה. כל הישיבות איתם נעשו בצורה משונה. מולי ישבו השר, המנכ"ל וראש-האגף, ותמיד היה יוצא שאני הייתי במיעוט. המגעים איתם היו מצומצמים. הייתי מקבל טלפונים בנוסח: „למה שמו אותו בתא אחד עם פושע? למה לקחו ממנו את ספר התנ"ך?“ המגעים היומימיים היו רק כאלה. לגבי שמואל איתן — איש לא שאל אותי מה דעתי על המינוי שלו.

שפיר העלים מהשר מידע על קצינים שהוא רצה לגייס למישטרה ולתת להם דרגות בכירות. רק ברגע האחרון קיבל השר מידע מאגף-המישטרה, וכך הוא ניצל משגאות. זה נכון שהשר ידע, במיקרה של תת-אלוף (מיל') אברהם בר-עם, שהיה מיועד להיות סגן-מפקד המחוז הדרומי, שהיה לו משחו לא-בסדר, אבל שפיר לא סיפר לשר את מלוא חומרת הפרשה, וגם לא שנפתח נגד בר-עם תיק אזרחי.

לא הסתרתי שום דבר מהשר. השר ראיין את בר-עם וידע כל דבר עליו. שפיר לא סיפר לשר על ההדלפה הכוזבת המכוונת לעיתונאים בעניין ששת עדי-המדינה בפרשת אביר-חצירא. השר שמע על זה בפעם הראשונה בוועדת-המישנה לענייני-מישטרה בכנסת. עכשיו כבר ידוע שהאשם בהדלפה לא היה הדובר של שפיר, אריה ארד, אלא שפיר עצמו, שנתן את ההוראה ואת האישור לשתול את הידיעה הכוזבת בעיתונאים. אחרי שהוא האשים את ארד לפני הוועדה, וטען שארד עוד ישלם עבור זה,